

Beletrizovaný životopis

Znaky beletrizovaného životopisu

- Využíva umelecké výrazové prostriedky, ale vychádza z objektívnych faktov
- Kreatívny charakter
- Môže pracovať aj s fikciou a fantáziou
- Vlastný život autora alebo inej osoby

Môj životopis

Keď som sa narodila, bola práve nedeľa 24. marca 1990. S veľkým krokom a plačom som sa predierala na tento svet.

Zvedavo som sa poobzerala okolo seba. Uvidela som sklamaný výraz tváre mojej mamy, z čoho som usúdila, že som dievča, a ešte k tomu škaredé. Ja som sa však sama sebe náramne páčila.

Narodila som sa v dobre zabezpečenej právnickej rodine, s čím som bola tiež mimoriadne spokojná.

V materskej škole som bola neprístupná a panovačná. Bila som všetky deti do radu. Keď sa blížil nejaký hrozivý trest, vedela som pohotovo zaspievať a zarecitovať takým anjelským hláskom, že mi hneď všetko odpustili.

Jedného dňa sa však skončil tento „dolce vita“. 1. septembra 1996 som začala chodiť do školy. To bol vážny krok do života. Pretože som bola veľmi talentovaná, rýchlo som sa naučila písať, čítať počítať. Odmalička som bola veľmi angažovaná, zbierala som železo, staré handry a papier, aby som pomohla postaviť na nohy naše národné hospodárstvo.

S úspechom som ukončila ZŠ, spravila som prijímacie skúšky a dostala sa na gymnázium, kde už štvrtý rok deriem školské lavice.

Mojou veľkou záľubou sú mladí muži, film a literatúra. Jeden záujem však vôbec neodporuje druhému. Naučila som sa spájať ich tak obdivuhodne a šikovne, že som si vytvorila príjemnú „ideologickú nadstavbu“ (ako sa pred 100 rokmi vyjadril K. Marx). Môj život sa takto stal bohatým, kultúrnym a plným filozofických názorov na umenie, literatúru a všetko na svete.

Vlastným 13 vysvedčení, ďalej niekoľko kníh, náhrdelníkov, sukni, módnych časopisov, lakov na nechty, pulóvrov, topánok, talizmanov, stratených ilúzií a nových ideálov v podobe jedného mladého muža z ekonomickej školy. Ako vidieť, vytvorila som pre svoju existenciu aj solídnu materiálnu základňu.

Na doterajší osud sa naozaj nemôžem ponosovať. Zachoval sa ku mne gavaliersky, za čo som mu vďačná.

Ó, kiežby ma šťastena nikdy neopustila!

Žiacka práca

Volám sa Ďuro L'avko

(Beletrizovaný životopis hlavnej postavy z diela Statky – zmätky s prvkami fikcie)

Po nekonečnom prenášaní v maminom bruchu som sa konečne dostal na svet. Bolo to v marci 1877. Plakal som a škriekal, až kým si ma pôrodná babica neprivinula k srdcu. Pomenovali ma Ďurko.

Moja mama Mara bola milá, stal som sa jej maznáčikom, oslovovala ma „meno moje“, ako napokon väčšinu ľudí. Bol to taký jej tik. Otec Paľo bol urastený a bacuľatý, naučil ma veľa vecí.

Do ľudovej školy som nastúpil chudý, bledý ako cmar, mal som presne 6 rokov. Ustráchaný som nebol, sebavedomia som mal až nad hlavu, odvahy plný klobúk. Zo dňa na deň som rástol a krásnel. Dievčatá sa na mňa lepili, nestíhal som ich odháňať. Ich spoločnosť som si postupne veľmi obľúbil a prestal som ich od seba odstrkovať.

Venovať sa škole, sedieť nad knihami, to nebolo nič pre mňa. K mojim záľubám patrilo lietanie po vonku so susednými „faganmi“ či už za loptou, alebo za sukňou.

Moja prvá frajerka bola Beta. Spoznal som ju v krčme. Rodičia mi však vybrali za ženu Zuzu, a tak sme po svadbe odišli bývať ku krstným rodičom, ktorí nám sľúbili prepísať majetok. So Zuzou sa nám nevodilo dobre. Bola hysterická, nemastná – neslaná, preto som radšej čas trávil zvtaním Bety v krčme.

Tesne pred narodením synčeka Zuza odo mňa odišla. Vrátila sa k rodičom a ja som si mohol domov priviesť Betu. Časom problémy pribúdali, krstní nám majetok nechceli prepísať, až napokon odišla aj Beta. Skúšal som šťastie znova u Zuzky, ale neprijali ma. Odišiel som so zvesenými ušami

Teraz si nažívam sám, starám sa o gazdovstvo u krstných a vyčkávam, čo príde.
Či som sa poučil? Uvidíme.

Linda Marešová